

вона опредѣлението на събора за схизмата върху българския народъ, а на 24 с. м. то било прочетено въ всички гръцки черкви въ Цариградъ. Обявени били за „схизматици“ (сир. отцепници) и чужди за Православната Христова Църква“ българските архиепископи Макариополски, Панаретъ Пловдивски, Иларионъ Ловчански, Антимъ Видински, Доротеи Софийски, Партений Нишавски и Генадий, всички ржкоположени отъ тѣхъ архиепископи, свещеници и диякони и всички миряни, „които се намиратъ въ общение и единомислие съ тѣхъ, съдействуватъ имъ и считатъ за свещени и канонични тѣхните богопротивни благословения и свещенодействия.“*)

Ние предаваме горните редове, за да знаятъ четците на настоящата книга въ кратки черти какъ става обявяването на схизмата и за да могатъ да видятъ, до колко сме ние схизматици и изобщо — какъ редъ по развитието на църковния въпросъ и връзката му съ сливенската църква.

Серафимъ Сливенски Митрополитъ. Следъ туй става провъзгласяването на Сливенския митрополитъ Серафимъ, следъ като Екзархийскиятъ уставъ е приетъ и утвърденъ. Високопреосвещеный Серафимъ е билъ тържествено посрѣщанъ въ Сливенъ на 3 юний 1873 г. Следъ пристигането си Митрополитъ Серафимъ се залавя за работа. Издава две окръжни писма. Едното отъ 6-ий, а другото отъ 12 юний, съ които дава наставления за избора на епархийски съветници и че първото заседание ще стане на 1 юлий, за която дата да се явятъ въ Сливенъ.

Първо епархийско събрание. На 2 юлий 1873 год. става първото епархийско събрание съ новия Митрополитъ. Следъ обичайните поздравления отъ двете страни: народъ и митрополитъ, става запитване кои представители сѣ дошли и кои не. Указва се, че не сѣ дошли представителите на Ени-Зара и балканските села. (Думата е за 6-те села отъ Котленско, които ще споменемъ, когато му дойде мѣстото). Митрополитътъ заявява, че той за тѣхъ не държи, защото не фигурирали въ предписанието на Екзарха и не ги е канилъ. Представителите протестирали за това цепене на хората отъ Еперхията и напуснали събранието.

*) Църков. Архивъ, кн. III—V. Ив. Снѣгаровъ „Отношения между бълг. църква и пр.“, стр. 3—4.